

27:1-2 – Isus este dus la Pilat

Toți preoții cei mai de seamă și bătrânii au ținut sfat împotriva lui Isus să îl omoare. Erau în același duh: preoți, saducheii, rabini, farisei. Grupările altădată rivale, erau acum unite de scopul de a-l omorî pe Isus. Nu doar unii, ci TOȚI. Toți simțeau în Isus o amenințare. Slava atât de dulce a norodului le era luată de acest Isus. Imaginea de sine pozitivă și neprihănirea lor personală, comoara cea mai de preț a sufletului lor, era atacată cu putere de acest Isus. Bucuria îndumnezeirii ascunsă de masca religiozității era și ea în pericol. Conflictul era total și ireconciliabil. Conflictul era extrem de grav și trebuia soluționat de urgență. Soluția era doar una: Isus trebuia să moară. Dar evreii se aflau sub autoritatea romană. Legea romană nu le îngăduia să omoare pe nimeni fără aprobarea tribunalului roman. Pedepsa cu moartea putea fi dată doar de stăpânirea romană. Iată de ce îl duc la Pilat, iată de ce au nevoie de ajutorul Romei. Mai marii lui Israel se duc la stăpânitorul pe care-l urau pentru a a-i cere ajutorul în răstignirea lui Isus.

Este interesant modul în care este orchestrată în planul divin răstignirea. Ea este inițiată de iudei dar aprobată și dusă la îndeplinire de romani, de neamuri. Iudeii sunt principalii vinovați, dar nici Neamurile nu sunt fără vină. Păcatul iudeilor e mai mare dar nici păcatul neamurilor nu poate fi trecut cu vederea. Cei care-i acuză pe evreii de azi de răstignirea lui Hristos, uită că neamurile au avut și ele un rol decisiv în uciderea lui Isus. Evreii singuri nu puteau să-l omoare pe Isus. Iar neamurile nu ar fi făcut-o fără inițiativa iudeilor. Răstignirea putea fi realizată doar printr-o alianță monstruoasă între evrei și neamuri. Cei care se urau atât de mult acum se înțeleg să omoare pe Isus. Fratele mai mare și cel mai mic se fac prieteni pentru un ceas pentru a-și omorî tatăl. Mesajul e clar și tragic: întreaga omenire este vinovată pentru răstignirea Fiului lui Dumnezeu. Și în cele din urmă El a fost dat la moarte din pricina păcatelor noastre. Cine a păcătuit a cauzat uciderea lui Isus. Și în cele din urmă, oricare dintre noi, dacă ar fi fost acolo nu ar fi rezitat presiunilor din văduh și ar fi participat la răstignirea lui Isus.

27:3-10 Căința lui Iuda și împlinirea Scripturilor

Iuda se simte vinovat și regretă imediat actul vânzării lui Isus; Iuda se căiește. Ce a generat căința lui? De ce atât de repede? *Atunci Iuda când a văzut că Isus fusese osândit la moarte...* Dar la ce se aștepta Iuda? Nu știa că mai marii lui Israel vroiau să îl omoare? Le ce altceva decât la o osândă la moarte se putea aștepta el? Isus încă nu este omorât, și Iuda se căiește. Deci teoria că Iuda a vrut să forțeze mâna lui Isus și să-L determine să-și folosească puterea nu pare să stea în picioare. Iuda nu se așteaptă ca Isus să Se slaveze. El nici măcar nu așteaptă execuția... se căiește înainte ca Isus să moară. Motivația trădării am analizat-o deja. Dar de ce să căiește? De ce dă banii înapoi? Oare nu pentru cei 30 de arginți L-a trădat pe Isus?

Sunt desigur mai multe posibile explicații pentru căința lui Iuda. Una din ele este legată de confruntarea cu realitatea suferinței cauzate celuilalt, cu realitatea înfăptuirii păcatului. Mulți oameni se aventurează în comiterea unor mari păcate. Ei își găsesc tot felul de justificări, și apoi comit păcatul. Dar odată păcatul comis, greutatea de a suporta realitatea e mai mare decât au estimat. Justificările de dinaintea comiterii păcatului se dovedesc a fi foarte fragile. Ei au subestimat puterea propriei lor conștiințe. Și în cele din urmă, în spate este cel rău care ne minte și ne amăgește. Înainte de comiterea păcatului ne dă tot felul de justificări și ne încurajează: *nu-i așa grav, e dreptul tău în cele din urmă, nu va ști nimeni!* Dar după ce comitem păcatul tot el se folosește de resorturile conștiinței și ne spune: *Vai! Ce ai făcut! Toate lumea va afla! Cum ai putut face așa ceva? Nu mai este iertare pentru tine!*

Căința lui Iuda nu este una care duce la viață, ci una care duce la moarte. Vinovăția nu-l duce la pocăință, ci la sinucidere. El este lăsat pradă batjocoritorului care-i arată doar hidoșenia păcatului fără a-l lăsa să vadă și posibilitatea iertării. E nevoie de sentimentul de vină pentru a accesa pocăința. Dar nu e de ajuns sentimentul de vină pentru generarea unei pocăințe autentice. Sentimentul de vină însoțit de lumina harului ne conduce la adevărata pocăință. Nu este întâmplător că această căință a lui Iuda este așezată după căința lui Petru care plânge cu amar. În cele din urmă amândoi L-au trădat pe Isus, și amândoi s-au căit. Dar sunt diferențe colosale între cei doi... Iuda se sinucide și se duce în focul gheenei. Petru este iertat, reabilitat, primește funcția de apostol, pune temelii Bisericii, și apoi este primit prin martiraj în slavă! Petru s-a lepădat sub o presiune demonică cumplită

care l-a prins nepregătit. Iuda s-a lepădat premeditat, printr-un șir de alegeri libere, deliberate, repetate făcute în ascunsul inimii în vremuri de pace lângă Isus. El era un drac de mai de mult. Iuda juca la dublu în mod conștient. Petru era sincer. Îl iubea pe Isus. Îl iubea pe Isus dar era bolnav. Însă nu era conștient de boala lui. Nu era conștient de boala adâncă a sinelui. El nu vedea conflictul dintre iubirea de Isus și iubirea de sine. Nu vedea cum iubirea de sine împiedica iubirea de Isus să crească și să se menifeste. Era bolnav. Trăia în negare, dar nu juca în mod deliberat la dublu. În Iuda iubirea de Isus murise de mult. Iubirea de sine triumfase de mult. Nu mai exista nici o zbatere, nici o luptă. Iuda se căiește dar fără să creadă în Isus. El se simte vinovat că a dat la moarte un om nevinovat. Dar el nu crede în divinitatea lui Isus, în promisiunea învierii, în harul iertării fără margini trăit de Isus. Este o căință fără credință care-l îndepărtează și mai mult de Isus. Cu Petru e cu totul altceva. El plânge cu amar. Dar acum, după rușinoasa lepădare, este mai aproape de Isus. El nu a crezut în cuvintele lui Isus când îi vestise căderea. Dar acum, deși „mânjit” de propria-i cădere, crede în acele cuvinte ale lui Isus. Este „mai puțin neprihănit”, cu “un CV mai pătat”, dar mai aproape de Isus! Căderea nu l-a îndepărtat ci l-a apropiat de Isus. În ochii săi CV-ul pare mai pătat. În ochii Domnului rămâne același mare păcătos care are nevoie de vindecare. În ochii lui are CV-ul pătat, căci în ochii Domnului acest CV fusese pătat de mult. În cele din urmă nu s-a lepădat de atâtea ori de Isus în cei 3,5 ani când a lăsat ca Satana să lovească prin el în inima lui Isus? Oare în cap. 16 când a fost o pricină de poticnire pentru Isus nu a făcut un păcat măcar la fel de grav ca cel cu lepădarea? Toată trauma era de fapt în Petru. Pentru Isus, căderea sa nu era o surpriză, ceva dramatic, o tragedie; era un pas nedorit dar necesar pentru vindecarea imaginii de sine. Dar în inima lui Petru lucrurile stăteau altfel, El era încă dominat de paradigma neprihănirii personale, Iluzia că este un om bun și puternic era acum spulberată. Lumea sa murise. Ce avea mai de preț, imaginea sa de sine, murea. Dar Petru nu se sinucide. El nu trăia încă deplin prin har dar nu era total străin de har ca Iuda. Adevărul despre har încolțise deja în inima lui. De aceea el nu se sinucide, nu se ascunde de ucenici, ci rămâne cu ei. Toate amintirile privirii lui Isus, a vorbelor Sale, a răbdării Sale, a acceptării Sale necondiționate sunt acum activate. Deodată i se deschide mintea și înțelege că nu e prima dată când îl trădează pe Isus, că a făcut-o de atâtea ori, și totuși Isus nu l-a părăsit, nu l-a respins, nu l-a spulberat. În cele din urmă adevărul vindecător începe să mijească: acceptarea sa de către

Domnul nu are la temelie DELOC performanțele sale spirituale ci DOAR harul și iubirea divină necondiționată. Mai este speranță pentru el. Mai este iertare. Nu e totul pierdut. Povestea nu se încheie aici.

Iuda este dat de tot pe mâna acuzatorului. Și lipsit de credință în Isus, glasul acuzatorului îl împinge către sinucidere și iad. Petru este dat și el pe mâna acuzatorului dar nu de tot. Petru crede încă în Isus, astfel, glasul acuzatorului îl împinge către har, către o credință mai mare în Dumnezeu și în Fiul Său. Glasul lui Rabșache are rolul lui în vindecarea noastră de trăirea prin lege. Dar mare atenție la actul credinței. Credința în Isus transformă glasul acuzatorului în unealta care ne conduce către har. Moartea e urmată de înviere. Necredința în Isus transformă glasul acuzatorului într-o unealtă a nimicirii noastre. Moartea nu mai e urmată de înviere.

Matei insistă mult și pe fățărnicia preoților. Preotul era uns de Domnul în popor ca vasul prin care acesta revărsa iertarea. Când un evreu păcătuia, acesta se ducea la preot. Preotul era îngăduitor cu el și-i vestea la Templul harul iertării. Preoții din acea vreme ocupau funcția de preot din pricina avantajelor sociale, dar nu plăteau prețul slujirii și al împlinirii funcției. Nu este ușor să ai de-a face cu păcatele și bolile oamenilor. Ei savurau slava funcției dar ocoleau responsabilitățile care-i făceau „să se murdărească”. O funcție se asumă cu totul, și cu avantajele ei, și cu dezavantajele ei, și cu cele bune, și cu cele rele, și cu privilegiile dar și cu responsabilitățile. Iuda este un împovărat de păcat și vine la preoți. Dar iată ce-i răspund aceștia: *Ce ne pasă nouă? treaba ta!* Prin ei vorbește glasul stăpânului pe care Iuda a ales să-l slujească. Iuda a refuzat să-L slujească pe Isus. A ales să slujească sinelui. A ales de fapt să slujească diavolului. Dar iată că a sosit momentul adevărului. Diavolul nu are recompense pentru cei care-i fac voia. Diavolul își omoară cu cruzime supușii. Diavolul îi chinuie pe cei care-i sunt fideli și credincioși. Preoții întrupează chipul celui pe care-l slujeau. Iuda le făcuse un serviciu. Dar lor nu le pasă de Iuda. Iuda împlinise voia diavolului. Dar diavolul îl devorează cu ură și poftă.

Dar dacă ar fi rămas slujitorul lui Isus! În acest moment atât de greu. Isus nu l-ar fi abandonat, nu l-ar fi părăsit, nu i-ar fi întors spatele, nu ar fi rămas indiferent, nu i-ar fi spus: *ce-mi pasă mie, treaba ta!* Chiar în acele clipe, el,

vrăjmașul lui Isus, dacă s-ar fi dus la Isus, Isus nu L-ar fi respins. Diavolul își torturează supușii iar Isus e gata să-și vindece dușmanii. Iată cât de diferite sunt cele două lumi, iată cât de mare e contrastul dintre lumină și întuneric. A refuza calea lui Isus înseamnă a accepta calea diavolului. Nu există cale de mijloc, zonă de neutralitate. În scena răstignirii nimeni nu poate rămâne neutru. Pentru Isus, sau împotriva Lui! Și diavolul vine doar să jefuiască și să tâlhărească și să junghie. Planul lui pentru noi nu are niciodată un final fercit. Acest lucru ne ajută să îl urmăm pe Isus în toate lucrurile. Comorile la care noi renunțăm de dragul lui Isus de fapt nu sunt comori. Căci aceste comori, dacă nu fac parte din planul lui Dumnezeu pentru viața noastră, fac parte din planul celui rău pentru viața noastră. Și atunci acele comori nu vor putea decât să ne facă rău, să ne junghie, să împlinească planul celui rău cu viața noastră. Da, nu doar Dumnezeu are un plan cu viața noastră, Și cel rău are un plan pentru viața noastră. În planul Domnului, adesea trebuie să renunțăm la anumite vise, comori. Aceste nu pot fi neutre. Dacă nu fac parte din planul Domnului fac parte din celălalt plan. Ele devin astfel capcane ascunse care în timp vor produce răni adânci și dureroase. Ne amintim de Lot. Planul Domnului cu viața sa nu era desigur să meargă în Sodoma. Mai degrabă era să stea lângă Avraam, să învețe și el mersul credinței, și de ce nu, să fie ca Avraam în Scriptură, un model al credinței care să încurajeze apoi milioanele de credincioși care aveau să intre în istorie. Dar în acel moment Sodoma era o comoară, un loc mai bun, și a sta lângă Avraam era dificil. Ar fi trebuit să renunțe la acea comoară și să aleagă un context mai dificil. Dar a ales comoara și a respins planul Domnului pentru viața sa. În prima zi nu s-a întâmplat nimic, nici în a doua zi, nici în a treia. Și-a continuat relația cu Domnul în Sodoma. Avea pace, avea bucurie, Domnul era cu el! Se poate deci și fără calea crucii! Dar timpul a trecut... spiritul Sodomei a început încet dar sigur să intre în inima sa și a soției sale, a copiilor săi... În inima sa a mai rămas un strop de credință care i-a mântuit sufletul... Dar soția, copiii s-au lepădat de Domnul și au pierit. Și cele două fiice care au scăpat din Sodoma l-au îmbătat și au comis incest... Ce răni, ce durere, ce final... Oare nu ar fi fost mai ușor pentru Lot să accepte durerea de a renunța la planul de a pleca de lângă Avraam într-un loc mai confortabil și mai prosper din punct de vedere material? Oare cum ar fi continuat povestea lui Lot dacă rămânea lângă Avraam? Relația cu Domnul e personală, dar creșterea în relația cu Domnul se realizează doar cu ajutorul celor de lângă noi. Să îl ai pe

Avraam lângă tine și să pleci atât de ușor? În numele doctrinei că Dumnezeu este peeste tot, că Dumnezeu poate lucra și fără Avraam, că Avraam e doar un om și atât... că harul Său nu depinde de un om etc. ... Lot pleacă liniștit în Sodoma. Dar celălalt de lângă noi ne influențează. Creșterea noastră în relația cu Domnul este determinată mai mult decât ne imaginăm de cel de lângă noi. De aceea a-L iubi pe Domnul înseamnă a căuta părtășia, relația cu cei care Îl iubesc mai mult ca tine. A-L iubi pe Domnul înseamnă a te ruga pentru intersecția destinului tău cu acei oameni care-L iubesc pe Domnul mai mult decât tu însuși și te pot ajuta. Fără acest celălalt matur în Hristos nu poți crește. Și nu vorbim de un celălalt perfect, care nu te deranjează, care te lasă să dormi în voie somnul neprihănit personal. Ci de un celălalt imperfect, dar matur, și care să te iubească suficient de mult ca să te rănească atunci când ai nevoie să fii rănit. *Eu și Domnul suntem majoritatea! Doar eu cu Domnul! Domnul e singura mea fericire!* – sună frumos, sună a credință. Dar în spate este mândrie, este lipsă de smerenie, este o fugă de celălalt. Celălalt contează. Dacă vrei să te înțelepțești **umblă** cu cei înțelepți! Dacă vrei să dormi somnul neprihănit personal umblă doar cu piticii Împărăției! O bună parte din binecuvântările Domnului pentru viața noastră depind nu atât de anumite alegeri ale noastre cât de prezența la timpul potrivit a unor oameni duhovnicești lângă noi. Multe din binecuvântările vieții noastre nu izvorăsc din alegerile noastre sau din credința noastră, ci din alegerile și credința celor de lângă noi. Și atunci unde mai este partea noastră? Ea este... căci ține mult de CINE este acel celălalt lângă care umbli prin viață. Iubirea de Dumnezeu se manifestă și prin faptul că alegem să ne așezăm și să rămânem între acei oameni maturi în Hristos de la care putem învăța creșterea în iubire prin har. În ceasul cel greu, Iuda nu a mai putut fi ajutat de Isus! Marii preoți cu care a ales să facă alianță i-au pecetluit drumul spre iad.

Matei evidențiază ipocrizia marilor preoți. Ei nu sunt interesați de criza spirituală a lui Iuda. Ei sunt preocupați de moartea lui Isus. Totuși, în mod surprinzător, nu sunt de acord să doneze Templului cei 30 de arginți, *căci sunt preț de sânge...* Ei nu sunt muștrați că omoară un om nevinovat dar rămân foarte preocupați să respecte regulile legate de Templu. Ei omoară liniștiți pe Cel ce sfințește Templul dar păzesc cu strictețe orânduielele Templului. Iată un apogeu al ipocriziei umane.

În ultimele capitole ale Evangheliei, Matei revine la tema împlinirii Scripturilor atât de evidentă în primele capitole ale cărții. Scriptura Vechiului Testament anunța mai dinainte răstignirea lui Mesia. Și sunt diferite profeții referitoare la moartea lui Mesia. Unele vestesc efectiv **moartea** lui Mesia, altele faptul că **va suferi**. Altele insistă pe **funcția** de Miel de Jertfă pe care o va avea Mesia. Alte profeții subliniază **respingerea** lui Mesia de către Israel. Sunt însă altele care surprind detalii ale scenei răstignirii, cum ar fi:

- Pus în rândul celor fărădelege
- Mormântul Lui va fi cu a celor bogați
- Au tras haina Sa la sorți... etc.

Moartea lui Isus ca împlinire a Scripturilor nu se justifică doar prin Isaia 53. E adevărat că Isaia 53 este unul din textele cele mai dense și complexe care prevestesc suferințele lui Mesia. Dar și fără Isaia 53 tot Vechiul Testament vestește moartea viitoare a lui Mesia. Și nu vorbim doar despre câteva pasaje, ci despre cărți întregi și despre paradigme profetice complexe. De exemplu toată cartea Levitic transmite cu claritate următorul mesaj: fără vărsare de sânge nu poate exista iertare de păcate; totuși jertfirea animalelor nu soluționează problema păcatului; se așteaptă deci o jertfă mai bună, o soluție reală la problema păcatului! Isaia 53 face parte dintr-un corpus profetic (Isaia 49-54) care abundă cu multe pasaje despre suferințele lui Mesia. Isaia 53 nu apare ca nuca în perete. Capitolul se integrează perfect atât în contextul imediat (Isaia 49-54) cât și în contextul mai larg al cărții. Marile personaje care-l prefigurează pe Mesia (Iosif, Moise, David, Ilie...) trec prin mari suferințe, și aduc izbăvirea după, și prin mari suferințe, și experimentând o dureroasă respingere din partea lui Israel. Vechiul Testament explică necesitatea morții lui Mesia, dar anunță și în mod explicit moartea Lui. Iar tot acest tablou profetic complex creionat de ÎNTREG Vechiul Testament are și o mulțime de **detalii fascinante**. Cu alte cuvinte moartea lui Mesia este prezisă și ca realitate teologică (Mielul Pascal), dar și în detalii foarte mici. Un astfel de detaliu fascinant este cel legat de prețul vânzării Mântuitorului. Citatul este de fapt din Zaharia. Matei (un vas uman imperfect prin care curgea inspirația divină) încurcă pe Zaharia cu Ieremia. Probabil el are în minte acel pasaj din Ieremia legat de vânzarea unei proprietăți, act prin care Dumnezeu transmitea mesajul că evreii se

vor întoarce din robie în țară. Nu dezvoltăm acum teologia inspirației biblice. Menționăm însă că această greșeală a lui Matei ne sugerează câteva lucruri:

- Autorii biblici nu au intrat în transă și au primit un mesaj conceput doar de cer.
- A fost o conlucrarea între Duhul Sfânt și vasul uman care scria. Acest vas uman și-a pus asupra celor scrise amprenta personalității, a stilului literar, dar fără a se știrbi mesajul teologic vizat de Duhul Sfânt. Iată că și aici strălucește așa de frumos principiul conlucrării omului cu Dumnezeu. Chiar și în revelarea Scripturilor, Dumnezeu conlucrează atât de profund cu ființa umană!
- Textul rămâne sacru chiar dacă are și o amprentă umană. Iar dacă ar fi să facem o interesantă analogie, Isus era Fiul lui Dumnezeu chiar dacă era îmbrăcat într-o fire asemănătoare cu a păcatului!
- Amprenta umană este atât de vie încât este loc și de greșeli în textul sacru! Aceste greșeli țin de astfel de detalii și nu știrbesc cu nimic mesajul teologic al cărții.
- Aceste mici greșeli ne arată că adevărurile Scripturii nu pot fi extrase din detalii, din mici fragmente, ci doar din ansamblul teologic al cărților inspirate. Duhul Sfânt nu a vizat o precizie astronomică a detaliilor de acest tip, ci doar o precizie astronomică a mesajului teologic.
- Nu înseamnă că informațiile geografice, istorice nu sunt importante. Sunt foarte importante. Dar e posibil ca în acestea să mai găsim mici aproximări și chiar erori care nu afectează însă mesajul teologic al cărții.
- Mare atenție deci cum explicăm oamenilor infailibilitatea Bibliei.
- Greșeala lui Matei (care poate fi și o greșeală datorată transmiterii în timp a textului, dar tot o greșeală rămâne!) ne transmite un adevăr teologic minunat: Dumnezeu conlucrează cu vase

imperfecte pentru a-și transmite mesajul, și poate transmite prin acestea un mesaj teologic curat, adevărat și vrednic de crezare.

- *O mică aplicație:* E atât de încurajator să înțelegem că Dumnezeu poate lucra frumos prin noi în pofida imperfecțiunilor noastre care vor abunda în noi până la finalul vieții. Nu trebuie să fii vasul perfect ca Domnul să lucreze prin tine. Nu vei fi niciodată vasul perfect. Poți să te percepi un astfel de vas doar în paradigma oarbă a neprihănirii personale. Dumnezeu știe că suntem imperfecți și plini de greșeli. Dar ne cere un sigur lucru: să credem în Hristos, adică să intrăm cu toată ființa în procesul transformării și creșterii noastre permanente în asemănare cu El prin har. Dacă suntem în acest proces, greșelile nu pot opri lucrarea Sa în noi, nu pot opri nici împlinirea visului Său cu viața noastră. Cel care trăiește prin har nu se sperie de greșeli. Se căiește de ele, nu se complace în ele, se lasă ghidat de ele pentru a descoperi noi boli și caută apoi harul vindecător. Cel ce trăiește prin har se bucură de libertatea de a greși. Creșterea nu se poate produce decât prin exercițiu. Cum poți să crești în a mustra ca și Hristos dacă nu începi să mustri? Dar oare vei reuși să mustri ca Hristos de prima dată? Nici măcar ultima dată nu vei fi aproape de modelul lui Isus. Și atunci exersezi mustrarea așa cum poți, dându-ți toate silințele... și apoi te analizezi mereu și înveți de fiecare dată să mustri mai bine! Dacă nu ai libertatea de a greși nu poți crește! Căci fie vei evita exercițiul de teama de a nu greși (evitarea), fie vei nega greșelile atunci când vei practica lucrul respectiv (negarea). Învăț să spun Domnului: *Mulțumesc și iartă-mă!* după fiecare lucru bun sau frumos pe care-l fac. Căci după ce fac un lucru frumos, o faptă bună, o compar cu fapta lui Isus în acel domeniu, și mereu apare o asemănare frumoasă între mine și Isus dar și un MARE rest. Și atunci după cea mai curată și frumoasă jertfă pe care am putut-o aduce tot prin har și dându-mi toate silințele spun: Mulțumesc, Doamne, că ai făcut un lucru frumos prin mine, și iartă-mă, Doamne, căci atât am știut, atât am putut, atât m-am lărgit ca Tu să

lucrezi prin mine. În seara în care a plecat mama la Domnul i-am spus Domnului doar atât: *Te laud, Doamne! Iarta-mă, Doamne!* Laudele erau pentru faptul că a fost cu noi, cu mama, că a diminuat suferința mamei, dar erau și laude rostite prin credință pentru planul Său desăvârșit cu noi, cu familia noastră, pe care nu-l înțelegeam. Cererea de iertare era pentru mine, pentru ceea ce nu făcusem în acea perioadă, pentru resturile mele în înțelegere, în iubire, în slujire, în toate. În prima parte a vieții de credință perceperea vieții spirituale era realizată prin lentila separatistă: ori eram în ascultare, ori în greșeală; ori mă bucuram de biruințe, ori mă căiam de păcate; ori eram încercat, ori pedepsit; ori eram în perioadă de pace, ori în perioadă de război; ori eram orientat pe fisurile celorlalți și slujirea lor; ori pe fisurile mele și vindecarea lor; ori pe evanghelizare, ori pe slujirea fraților. Era o etapă inevitabilă, necesară de altfel... Dar timpul a trecut, și din ce în ce mai mult viața spirituală este percepută prin lentila paradigmei holistice, integrative în care realitățile spirituale nu se pot despărți, formează un tot unitar și sunt active simultan. Nu vreau prin aceasta să neg nuanțele și dinamismul vieții noastre de credință, și să spun că anumite realități spirituale sunt mai active decât altele la un moment dat... este o vreme a plânsului, una a râsului, una a bucuriei, alta a jelirii... Peisajul creșterii spirituale este extrem de variat și etapele războiului spiritual sunt multiple, și trebuie luate ca atare... în ziua fericii, fii fericit și în ziua necazului... cum ne spune Ecleziastul. Vreau doar să spun că realitățile spirituale sunt active (deși nu la același nivel) simultan... și astfel când greșesc văd și o biruință (că mă căiesc, că nu neg greșeala, că las greșeala să mă ghideze spre înțelegerea bolii din spate, că prin greșeală pot învăța enorm!); când biruiesc o ispită văd și o greșeală, văd și restul ce rămâne de acoperit; când vine un necaz văd în același necaz și un test dar și un fel de pedeapsă, o consecință a unei boli din mine; când slujesc pe ceilalți privesc în același timp și la propria mea inimă bolnavă, slujesc pe ceilalți dar sunt atent și la bolile din inima mea ce ies la iveală prin actul slujiri; când slujesc pe frați mă

gândesc la mântuirea celor ce se vor întoarce la Domnul prin mărturia unității Bisericii, iar când vestesc Cuvântul mă gândesc la bucuria fraților care vor fi îmbărbătați prin aceste vești. Nu mai sunt multe porunci printre care mă pierd, ci doar una și mai ușor de urmărit, cea a iubirii... În necaz primesc pace, bucurie și mângâiere, iar în așa-zisele perioade de pace văd războiul ascuns, surd, subtil, al lenii, egoismului, mândriei. În fiecare zi și-n fiecare clipă e loc în același timp, în același spațiu misterios al sufletului de bucurie și de jale, de celebrare a biruinței și de căință, de înălțare și de zdrobire a spiritului, de extaz și de agonie de: *Te laud, Doamne!* și de: *Iartă-mă, Doamne!* Epoca structuralistă, separatistă, specifică prunciei spirituale și paradigmei neprihănirii personale e pe cale să apună și devine din ce în ce mai mult o amintire a unei perioade necesare și inevitabile și totuși atât de plină de orbire... O nouă epocă răsare, cea a unității, a armoniei, a întregului, a împăcării contrariilor, a reconcilierii aparent imposibile: boala și sănătatea, bucuria și tristețea, regretul și împăcarea, bucuria de sine și căința, înfrângerea și biruința, lacrimile și râsul, desăvârșirea și restul, pedeapsa și încercarea formativă stau toate la aceeași masă fără să se certe, fără să polemizeze... Dar cum e posibil? E posibil căci în capul mesei stau iubirea și harul. Da, acea iubire care face cu putință ca omul păcătos să cineze la aceeași masă cu Creatorul de trei ori sfânt. Harul care face posibilă transmiterea adevărului divin în pofida greșelii lui Matei este disponibil și astăzi. Să ne bucurăm din plin de el!

Revenim la profeția din Zaharia. Iată un detaliu aparent nesemnificativ legat de răstignirea lui Mesia și vestit cu atâta precizie de Zaharia cu sute de ani înainte! E vorba de suma cu care este vândut Mesia dar și de ce se va face cu acea sumă. Să citim din Zaharia 11:12-13:

- Eu le-am zis: *Dacă găsiți cu cale dați-Mi plata; dacă nu, nu Mi-o dați!* Și Mi-au cântărit ca plată 30 de arginți. Dar Domnul Mi-a zis: *Aruncă olarului prețul acesta scump, cu care M-au prețuit!* Și am luat și i-am aruncat în Casa Domnului, pentru olar.

Este interesant faptul că în profeție Mesia este Cel ce cere plata și cel ce primește de la Domnul porunca să arunce în Casa Domnului pentru olar. Ne putem gândi la următoarele lucruri:

- La decizia lui Mesia de a Se jertfi de bunăvoie, de a se lăsa prins. El știa că Iuda Îl va vinde și i-a spus: *ce ai de făcut, fă!*
- La faptul că Dumnezeu era suveran și din umbră împlinea Scripturile direcționând cei 30 de arginți spre Casa Domnului și apoi spre țarina olarului.
- La faptul că Mesia era una cu Dumnezeu și din umbră a determinat ca cei 30 de arginți să ajungă în casa Domnului și apoi la olar pentru împlinirea Scripturilor. Căci în profeție Mesia primește porunca de la Dumnezeu de a duce cei 30 de arginți în Casa Domnului pentru olar!

Este fascinant cum se împlinesc cu atâta precizie toate aceste detalii profetice. Nimic nu era întâmplător în viața lui Isus. Chiar și cele mai mici detalii erau consemnate în planul desăvârșit al Tatălui. Tot ce i se întâmpla era după acest plan. Pe de altă parte nici deciziile și faptele lui Isus nu era întâmplătoare. El respectă cu scumpătate agenda Tatălui și toate detaliile din planul Tatălui. Era o conlucrare perfectă între El și Tatăl pentru împlinirea Scripturilor și a planului divin. Dar la fel este și în viața noastră. Toate lucrurile lucrează împreună pentru binele nostru. Domnul a gândit pentru noi un plan desăvârșit înainte de întemeierea lumii. Nimic din ce se petrece în viața noastră nu este întâmplător. Dar planul nu se poate împlini fără alegerile noastre. La fel ca și în cazul lui Isus, trebuie să fie o conlucrare între noi și Dumnezeu. David a slujit Domnului și celor din vremea lui ***după planul lui Dumnezeu***. Isus a slujit Domnului și celor din vremea lui ***după planul Tatălui***. În cele din urmă menirea noastră este să descoperim treptat și să

acceptăm treptat planul Tatălui cu viața noastră. Și vestea bună este că nu există un alt plan mai bun, mai frumos, mai ingenios, mai glorios decât planul Tatălui pentru viața noastră. Și noi vom avea planuri și vise frumoase pentru viața noastră. Dar multe din ele se vor spulbera. Dar dacă Dumnezeu ne cere să renunțăm la unul din visele noastre frumoase este DOAR pentru că El are un vis și mai frumos decât acela. Dumnezeu nu disprețuiește visele noastre frumoase. El le apreciază. El este încântat de ele. Dar dacă nu sunt suficient de frumoase, și dacă intră în contradicție cu visul Său desăvârșit pentru noi, ne va cere să renunțăm. Dacă însă visul nostru e frumos și după planul Lui, El nu se va opune. El nu este un măcelar de vise. El este de partea viselor și planurilor frumoase. Această trăsătură de a visa vine de la El. Numai că trebuie să înveți să visezi la lucrurile înalte și după căile Lui pentru a intui din ce în ce mai des planurile Lui și pentru a evita contradicțiile dintre visele noastre și visele Lui. Când David a luat inițiativa să aducă chivotul la Ierusalim, Domnul a spus: „DA!” Când David a avut gândul să zidească un Templu, Domnul a spus: „DA!”, doar că l-a mandat pe Solomon pentru partea de execuție. Nu te întrista când Domnul nu e de acord cu unul din visele tale. El nu disprețuiește visul tău. Dacă acum spune: Nu!, atunci poate că e o problemă doar de vreme. Poate visul tău se va împlini mai târziu, la vremea potrivită. Sau poate că Domnul vede că împlinirea visului tău nu îți va face bine, sau pur și simplu are în acel domeniu un vis mult mai frumos și glorios. Împlinirea visului tău este ceva prea puțin pentru viața ta. Acel puțin ție ți se pare mare, dar acel puțin nu-l onorează pe Domnul Domnilor, pe Împăratul Gloriei, pe Cel ce este generos, pe Domnul harului și răsplătirii. Iată ce ne spune Isaia:

- El zice: ***Este prea puțin*** să fii Robul Meu ca să ridici semințiile lui Iacov și să aduci înapoi rămășițele lui Israel. De aceea, te pun să fii Lumina Neamurilor, ca să duci Evanghelia până la marginile pământului. (Isaia 49:6)

Adesea visele noastre sunt caracterizate de acest ***prea puțin***. De aceea, nu sunt validate de Domnul. Lucrurile care nouă ni se par mari sunt adesea mici înaintea Lui. De asemenea în visele noastre lipsește crucea. Or, la lucrurile acelea mari se poate ajunge doar prin cruce. Noi visăm la o glorie mică obținută ușor. El visează la o glorie eternă ce vine prin cruce. În planul Domnului pentru David nu era trecută doar victoria asupra lui Goliat și înălțarea ca împărat al lui Israel. Erau

trecuți și cei 11 ani întunecați ai prigoanei lui Saul. În planul lui Dumnezeu pentru Isus nu erau trecute doar minunile, doar predicile minunate ci și cele 40 de zile de ispitire, și Ghetsimani, și crucea. Noi visăm la o glorie fără cruce. Iată problema fundamentală a viselor noastre. Iată de ce atât de des visele noastre intră în contradicție cu visele Lui. Unde este crucea în visele tale? Gloria fără cruce nici nu poate fi numită glorie atunci când este comparată cu gloria adusă de cruce.

- Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate, **și care voia să ducă pe mulți fii la slavă**, să desăvârșească prin suferințe pe Căpetenia mânturii lor. (Evrei 2:10)

Și care voia să aducă pe mulți fii la slavă! Iată ce este în inima Sa pentru noi. Gândurile Sale pentru noi sunt doar gânduri de glorie, de bine și de pace. Dar crucea nu poate fi evitată... Nu este altă cale. Nu a fost nici pentru Hristos. Paharul suferinței pur și simplu nu se poate îndepărta nici de la Hristos, dar nici de la noi. În planul Tatălui pentru viața lui Isus era trecută vânzarea acestuia pe 30 de arginți. Dar aceasta nu însemna că planul Tatălui pentru Isus nu era desăvârșit! În planul Tatălui pentru viața noastră crucea nu se poate să lipsească. De ce? Pentru că ne iubește prea mult! Dacă crucea ar lipsi din planul Tatălui pentru noi, atunci ar fi o dovadă a puținei Sale iubiri pentru noi. Dar ne iubește prea mult pentru a nu duce mântuirea noastră până la capăt, și ne iubește prea mult pentru a nu ne oferi șansa unică de a ajunge la o slavă asemănătoare cu cea a Fiului Său. De aceea, el așează diferite cruci în planul Său pentru noi. Planul Său nu cuprinde doar cruci de purtat, ci și însutite mângâieri și răsplătiri. Dar cuprinde multe cruci. Iată prima veste pe care o primește Pavel când intră în lucrare: *și-i voi arăta ce trebuie să sufere pentru Numele Meu!* (Fapte 9:16). În planul Tatălui pentru Isus era inclusă și vânzarea Sa pe 30 de arginți... În planul Tatălui pentru David erau trecuți și cei 11 ani întunecați și disperați... În planul Tatălui pentru viața ta sunt trecute și zilele negre, și anii întunecați... nu te mira. Și nu uita... cu cât gloria și visul la care El visează pentru tine este mai mare, cu atât crucea va fi mai grea. Greutatea crucii nu va face decât să îți arate cât de marea e gloria și răsplătirea care va urma, cât de nebănuit de frumos e visul Său pentru tine, cât de mare e iubirea Sa pentru tine! Dar dacă greutatea crucii e mică și timpul trece, și ai acea viață liniștită și plină de pace la care visează mintea ta îngustă și oarbă la slava Evangheliei, atunci nu te bucura, ci întreabă-te: sigur ești în planul Său? Sigur ești pe drumul gloriei?

Drumul gloriei este drumul crucii. Nu prezența crucii din viața noastră trebuie să ne tulbure, ci tocmai absența ei. Căci nu absența ei, ci prezența ei este dovada iubirii Sale totale și fără rest pentru noi. Pricina de poticnire nu trebuie să fie deci crucea din viața noastră ci absența ei! Isus ar fi trebuit să fie o pricină de poticnire pentru ucenici doar dacă drumul crucii ar fi lipsit din destinul lui. Crucea grea pe care trebuia să o poarte CONFIRMA identitatea Sa de Fiu al lui Dumnezeu. Dar când ei au văzut pe Isus pe cruce s-au tulburat și s-au îndoit că El era Fiul lui Dumnezeu. Dar oare nu este așa și în viețile noastre? Hristosul care trăiește în noi urmează același drum al crucii! De fapt, El este cel ce suferă prin noi, cel ce duce greul crucii, ce ne dă puterea să acceptăm calea crucii. Și când ne vedem pe noi pironiți pe cruce, ne mirăm și ne îndoim de identitatea noastră, de iubirea Sa pentru noi, de planul Său desăvârșit și glorios pentru noi. Da, la fel ca ucenicii, găsim o pricină de poticnire la cruce. Dar crucea, tocmai ea, CONFIRMĂ identitatea noastră și împlinirea planului desăvârșit al Tatălui pentru viața noastră.

O, Doamne, cât de grea este crucea mea. Nu este o cruce de o zi, sau de o clipă, ci o cruce de ani de zile. Ce întunecat este labirintul meu. Și este un labirint lung și rece, și capătul nu se vede nicicum. Povara crucii este atât de grea încât adesea îngenuchiez sub povara ei și-mi plec privirea în pământ. Simt că îmi pierd puterile și că toate speranțele au murit. Simt neputința, slăbiciunea, și tot ce e mai rău din mine iese cu furie la suprafață. Adesea, povara crucii și intensitatea suferinței mă duce la greșeală. Sub povara crucii rănesc pe cei dragi, sub povara crucii gândul răzvrătirii se naște în inima mea. Crucea e atât de grea încât uneori îmi pare imposibil să mai fac un pas. Crucea este atât de grea iar ce iese din mine sub povara ei atât de urât încât am ajuns să-mi urăsc viața în această lume. Rana este adesea atât de adâncă încât nu mai văd vreo speranță de vindecare. Adesea moartea sufletului este atât de profundă sub povara crucii încât nu mai întrezăresc vreo speranță de înviere. Tăcerea Ta este atât de puternică încât îmi zdrobește oasele. Și totuși... din umbră, din nevăzut, suflarea Ta de viață îmi dă putere să mai fac un pas, să mai pășesc o zi, să mă ridic din nou, să mă căiesc din nou... și pășesc înainte spre necunoscut. Tu mă ajuți să pășesc pe acest drum. E drumul hotărât de Tine, e drumul sfânt al crucii. Și deodată îmi aduci aminte, îmi aduci aminte din nou și din nou că la slavă se ajunge doar prin cruce, și atunci zâmbesc din nou, și atunci îmi conitnui ruga și-Ți spun din nou:

Cât de mare este crucea mea! Cât de clar este că Tu ești la lucru în viața mea, că Tu nu m-ai uitat, că Tu nu m-ai părăsit! Cât de grea este crucea mea! Cât de nemărginită este gloria pe care tu vrei să mi-o dăruiești! Cât de întunecat este labirintul meu! Cât de luminoase sunt visele Tale pentru viața mea! Cât de adâncă e rana ce mi-o faci! Cât de profundă e vindecarea ce-o lucrezi în mine! Cât de lungă este valea plângerii! Cât de important este rolul pe care Tu mi-l dai în planurile Tale! Cât de ostenit sunt sub povara crucii! Cât de mult mă prețuiești, cât de mare este bunătatea Ta care nu m-a lăsat să mă amănesc cu slava deșartă și trecătoare a unei vieți împlinite ci mă cheamă la slava eternă ce izvorește dintr-o viață de neîmpliniri, de pierderi și de nereușite! Crucea m-a lovit fără milă, și fără rest! Tot sângele din suflet mi s-a scurs, și tot trupul îmi este plin de răni! Cât de mare e iubirea Ta pentru mine! Ea este totală și fără rest! Ea se varsă toată către mine, și toată ființa mea este acoperită cu iubirea Ta! Ajută-mă să sorb paharul până la capăt! Ajută-mă să rămân în iubirea Ta până la capăt!

Vinderea lui Isus pe 30 de arginți a fost pentru ucenici o mare tulburare. Dar pentru Isus a fost o confirmare, o împlinire a Scripturilor, și a devenit astfel o îmbărbătare, o încurajare că e pe drumul cel bun, un imbold să pășească înainte. Căci dacă profețiile privitoare la cruce se împlinesc cu precizie atunci înseamnă că și profețiile cu privire la înviere, la rod, la slavă se vor împlini cu aceeași precizie!

27:11-14 – Isus înaintea lui Pilat

Isus nu răspunde nimic înaintea lui Pilat înaintea învinuirilor preoților. El refuză să Se apare. Dar din nou tăcerea Sa îi dă izbândă în cauza sa. Deși tace, Pilat își dă seama de nevinovăția Lui și conștientizează că din invidie mai marii lui Israel l-au dat în mâinile lui. Dacă doar tăcând Isus și-a dovedit nevinovăția în fața dușmanilor și acuzatorilor săi, atunci ce s-ar fi întâmplat dacă Logosul ar fi cuvântat în apărarea Sa? Cuvintele au putere. Cuvintele lui Isus, erau cuvintele Logosului însuși. Prin puterea cuvintelor Sale, El îl putea convinge pe Pilat să Îl elibereze. Dar El refuză să folosească această putere pentru a merge pe drumul crucii. El răspunde totuși în fața lui Pilat la întrebarea legată de idenditatea Sa: *Ești tu împăratul Iudeilor?* - *Da. sunt!* La fel a procedat și în fața Sinedriului. Acolo a tăcut în fața acuzatorilor dar a răspuns la întrebarea legată de propria Sa identitate. Mesajul este clar: Isus este omorât din pricina identității Sale. Isus Își asumă

identitatea mesianică, *și din această pricină* este dat la moarte. Isus nu-și ascunde identitatea. El o afirmă, și tocmai din această pricină este dat la moarte.

Atât mai marii preoți cât și Pilat știau că Isus era nevinovat. Ei sunt conștienți că dau un om nevinovat la moarte. Mai marii lui Israel sunt purtați de invidie, iar Pilat e dominat de frica de oameni. Mai marilor lui Israel le e teamă că vor pierde gloria mulțimii, iar lui Pilat îi este teamă de ostilitatea evreilor și de pedeapsa care poate veni de la Roma în urma revoltelor iudaice. Cei ce hotărăsc moartea lui Isus comit în mod deliberat o nedreptate. De aceea vina lor este reală. Pilat nu a fost păcălit de evrei cu privire la vinovăția lui Isus. El știe că Isus nu e vinovat și că nici un caz nu e vinovat de moarte. Da, nu știa că Isus e Fiul lui Dumnezeu, la fel cum și evreii nu credeau că El este Fiul lui Dumnezeu. De aceea Petru spune în Fapte că ei L-au răstignit *din neștiință*. Dar nedreptatea comisă a fost conștientă. Mare atenție când comitem deliberat o răutate sau nedreptate cuiva. Căci nu știm CINE este acel personaj în planul lui Dumnezeu. Mai marii lui Israel și Pilat au comis o nedreptate unui om nevinovat pentru a scăpa de anumite probleme. Dar iată că acel om era Însuși Fiul lui Dumnezeu. Au ucis un om misterios pe nume Isus, și s-au trezit purtând vina imensă a răstignirii unicului Fiul al lui Dumnezeu. La fel și noi... putem greși împotriva unui personaj misterios de lângă noi, fără să știm ce rol joacă acel om în planul lui Dumnezeu. Și aducându-ne aminte de capitolul 25, dezvoltăm mai departe subliniind atenția pe care trebuie să o manifestăm față de frații noștri. Dacă nedreptățim un frate, Îl nedreptățim pe Hristos Însuși. Dacă încurajăm un frate, Îl încurajăm pe Hristos Însuși. Invidia și teama de oameni, egoismul și răul din noi ne pot împinge la decizii greșite față de frații noștri. Ne vom gândi însă la fel ca și Pilat că e vorba de un om la urma urmei, de un frate neînsemnat. Dar la fel ca Pilat sau Saul din Tars ne vom trezi că am prigonit pe Însuși Fiul lui Dumnezeu!

27:15-25 – Pilat condamnă pe Isus la moarte

Și celelalte Evanghelii ne sugerează că Pilat a căutat să scape pe Isus din mâna Iudeilor. Știa că Isus e nevinovat. Conștiința sa îl înștiința că e un lucru grav să condamne un om nevinovat la moarte. Ba mai mult, micile discuții avute cu Isus L-au înfricoșat, I-au cercetat inima. El a cunoscut că Isus era mai mult decât un simplu om nevinovat. Adâncul său a simțit că Isus era un om special, un om

deosebit, poate chiar mai mult decât un om. Nu era un simplu naiv sau fanatic acuzat pe nedrept. Pilat Și-a dat seama în adâncul Său că Isus este mai mult decât un om. Toate acestea l-au făcut să caute o modalitate prin care să-L scape pe Isus. Dumnezeu Însuși i-a dat șansa lui Pilat de a nu participa la uciderea lui Isus. Soția lui Pilat este chinuită în vis din pricina lui Isus. Ea îi spune lui Pilat: *să n-ai nimic a face cu neprihănitul acesta...* Dacă Dumnezeu hotărâse moartea Fiului Său de ce intervine astfel în viața lui Pilat prin soția acestuia pentru a-l ajuta să nu-L condamne pe Isus? Un posibil răspuns îl găsim în 26:24:

- Negreșit, Fiul Omului Se duce după cum este scris despre El. Dar vai de acela prin care este vândut Fiul Omului!

Evenimentul morții lui Isus era trecut în agenda divină. Isus avea să moară după cum era scris. Moartea Sa era predestinată. Dar nu și vasele prin care El avea să fie dat la moarte. Într-adevăr, erau suficiente vase ale răului prin care cel rău putea lucra împotriva lui Isus. Dacă Pilat refuza actul condamnării, cel rău putea orchestra înlăturarea imediată a lui Pilat și ridicarea în locul său a unui dregător care să-l condamne pe Isus. Isus oricum ar fi fost condamnat, dar nu era neapărat nevoie să fie condamnat prin Pilat. În agenda divină scria că dregătorul roman îl va condamna, dar nu era scris CARE dregător anume. La fel, Ps. 41 anunța că Isus avea să fie vândut, dar nu preciza că neapărat prin Iuda. Atât Pilat cât și Iuda au avut libertatea reală de A NU DEVENI vasul prin care Fiul Omului să fie vândut și condamnat. Iată de ce Isus îl cheamă pe Iuda la pocăință până în ultima clipă, iar Dumnezeu Îl avertizează pe Pilat să nu comită nedreptatea tot până în ultima clipă.

Scena răstignirii este deci gândită în amănunt mai dinainte. Personajele și faptele lor sunt trecute mai dinainte în scenariu. Dar nu sunt trecuți *și actorii* care vor juca rolurile. Deciziile libere ale oamenilor îi fac pe aceștia să devină vase ale binecuvântării sau ale blestemului. Iuda putea fi el temelia Bisericii, iar Petru vasul prin care Fiul Omului să fie vândut. Pilat putea evita rolul de a-L condamna pe Isus și putea fi cel care L-a apărat pe Isus. Oamenii nu au putut evita scena răstignirii. Nu au putut evita să nu joace un rol în această scenă. Au fost predestinați să se întâlnească cu Isus cel răstignit. Dar nu au fost predestinați să joace un rol anume. Alegerile credinței, alegerile făcute în ascuns au determinat rolul pe care l-au jucat în scena răstignirii. Oare care sunt alegerile pe care Iuda le-a făcut în ascuns

înainte de a ajunge să joace rolul vânzătorului? Oare care sunt alegerile pe care le făcuse Pilat în ascunsul inimii în ultimii ani înainte să se intersecteze cu Isus? Știa oare Pilat că tocmai aceste alegeri aparent mărunte și neștiute de nimeni aveau să-i ofere blestematul rol de a fi cel care să-L condamne pe Isus la moarte? Oare ce alegeri a făcut în ascuns în ultimii ani femeia cu vasul de alabastru? Știa ea că tocmai aceste alegeri o vor învrednici să primească un asemenea rol privilegiat în scena răstignirii?

Rolurile noastre în planul Domnului nu sunt predestinate. Domnul vrea ca toți să avem roluri pozitive. De asemenea El știe mai dinainte ce alegeri vom face. Dar dincolo de aceste două aspecte, din perspectiva dinamicii alegerilor noastre, e important să știm că rolul nostru în planul divin nu este bătut în cuie. Saul pierde șansa de juca rolul pe care l-a jucat mai pe urmă David. El are șansa să devină principalul prototip al lui Mesia, dar devine un prototip al anticristului. Dar lucrurile pot sta și invers. Saul din Tars renunță la rolul anticristului prigonitor și joacă rolul celui mai de seamă dintre apostoli. Rolul nostru în planul Domnului va fi mai mare sau mai mic, mai glorios sau mai puțin glorios în funcție de credințioșia noastră, și în funcție de ceea ce alegem zi de zi în ascuns. Dumnezeu are multe roluri glorioase în planul său divin. Și așteaptă să fie umplute. Rolul primului Împărat al lui Israel era vacant de multă vreme. Nici unul din judecători nu l-a putut umple. Saul a primit șansa și a început să joace rolul, dar s-a pierdut pe drum. David însă e cel care a jucat rolul până la capăt. Istoria nu s-a încheiat. Va urma ultima perioadă. La fel ca în scena răstignirii scenariul este stabilit, la fel și personajele. Dar actorii nu sunt stabiliți. Cine va fi anticristul? Cine vor fi cei care-l vor susține? Cine vor fi cei din Biserică ce se vor lăsa amăgiți de el? Cine vor fi cei care i se vor închina? Cine vor fi cei care vor renunța sub presiune la credință și vor ajunge să-și vândă frații? Dar cine vor fi cei care vor cunoaște pe Domnul și vor face mari isprăvi? Cine vor fi cei care vor învăța pe mulți și-L vor hrăni pe Hristos în vremuri de restriște? Cine vor fi cei care vor răbda până la sfârșit și ce mari isprăvi vor face ei? Cine vor fi cei care vor finaliza mandatul mării trimiteri și în fața credințioșiei cărora Isus Se va scula de pe tron și va veni să înnoiască toate lucrurile?

Hristos trăiește în Biserică Sa. Biserică Sa este prigonită, hăituită, nedreptățită, răstignită în fel și chip. Deci scena răstignirii este reluată... nu putem

nici noi să ocolim această scenă. De asemenea nu putem fi neutri. În scena răstignirii nu pot fi personaje neutre. Sunt fie personaje pozitive, fie negative. Pot fi personaje *mai* negative sau *mai* privilegiate, dar nu este loc pentru neutralitate. Nu putem evita scena răstignirii, și nu putem alege neutralitatea. Dar ce rol vom juca NOI în această scenă tulburătoare? Cum spuneam, nici rolul nostru nu e bătut în cuie. El este determinat de alegerile credinței de zi cu zi. În măsura în care perseverăm în alegerea binelui, în această măsură destinul nostru curge spre un rol cât mai frumos, cât mai privilegiat și important ca cel al femeii cu vasul de alabastru. Dar cu cât ezităm în alegerile credinței, cu atât acel rol privilegiat se îndepărtează de noi, cu atât ne apropiem de un rol mai puțin glorios și cu atât riscăm să căpătăm un rol al morții devenind și noi vase ale întunericului prin care Fiul Omului este dat să fie răstignit. Vom fi noi un vas al binecuvântării pentru Biserica Domnului, sau vom fi o pricină de poticnire și de cădere, o pricină de descurajare? Va purta viața noastră mesajul crucii sau mesajul nerostit al vieții noastre va chema la afirmarea sinelui și la ocolirea crucii?

Dumnezeu nu a vrut ca Pilat din Pont să rămână în istorie ca omul laș care din frică de oameni l-a dat pe Fiul lui Dumnezeu să fie răstignit. Dumnezeu vrea să jucăm rolul frumoase în planul Său. Și cum spuneam, sunt așa de multe roluri frumoase în planul Său! Privim spre trecut și ne amintim de Avraam, de Iosif, de Moise, de David, de Ilie, de Elisei, de Daniel, de Estera, de Neemia, de Petru, de Pavel... ce roluri frumoase au avut aceștia în planul divin. Dar Dumnezeu este generos. El are binecuvântări și pentru noi. Mai sunt încă roluri atât de importante și semnificative în planul Său... El nu este zgârcit. Binecuvântările Sale nu s-au terminat. Scena răstignirii e reluată și va fi reluată la dimensiuni maxime în ultimile zile ale istoriei... Dumnezeu privește din înălțimea cerului pe tot pământul să găsească pe acei oameni a căror inimă caută pe Domnul și se sprijinește pe El și care ar putea juca rolurile glorioase ce mai trebuie jucate în planul Său. Dumnezeu caută încă oameni pe care să-i binecuvinteze ca pe Avraam, cărora să li se descopere ca lui Moise și pe care să-i înalțe ca pe David! Dar cât de puțini sunt acești oameni... Domnul așteapta un David de secole ca să ridice ocară necuceririi țării și prin care să împlinească odată promisiunea făcută lui Avraam... și când a intrat David în istorie, Domnul a spus cu bucurie: Iată, în sfârșit un om după inima

Mea! AM GĂSIT pe David cel cu părul bălai! Iată ce ne spune Ps. 89 despre David:

19. Atunci ai vorbit într-o vedenie preaiubitului Tău și ai zis: „Am dat ajutorul Meu unui viteaz, am ridicat din mijlocul poporului un tânăr;

20. **am găsit** pe robul Meu David și l-am uns cu untdelemnul Meu cel sfânt.

21. Mâna Mea îl va sprijini, și brațul Meu îl va întări.

22. Vrăjmașul nu-l va prinde, și cel rău nu-l va apăsa;

23. ci voi zdrobi dinaintea lui pe potrivnicii lui și voi lovi pe cei ce-l urăsc.

24. Credințioșia și bunătatea Mea vor fi cu el, și tăria lui se va înălța prin Numele Meu.

25. Voi da în mâna lui marea, și în dreapta lui, râurile.

26. El Îmi va zice: „Tu ești Tatăl meu, Dumnezeuul meu și stânca mântuirii mele!”

27. Iar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului.

28. Îi voi păstra totdeauna bunătatea Mea, și legământul Meu îi va fi neclintit.

29. Îi voi face veșnică sămânța, și scaunul lui de domnie, ca zilele cerurilor.

30. Dacă fiii lui vor părăsi legea Mea și nu vor umbla după poruncile Mele,

31. dacă vor călca orânduirile Mele și nu vor păzi poruncile Mele,

32. atunci le voi pedepsi fărădelegile cu nuiaua, și nelegiuirile cu lovituri;

33. dar nu-Mi voi îndepărta deloc bunătatea de la ei **și nu-Mi voi face credințioșia de minciună;**

34. nu-Mi voi călca legământul și nu voi schimba ce a ieșit de pe buzele Mele.

35. Am jurat odată pe sfințenia Mea: să mint Eu oare lui David?

36. Sămânța lui va dăinui în veci; scaunul lui de domnie va fi înaintea Mea ca soarele;

37. ca luna va dăinui pe vecie, și ca martorul credincios din cer. (Oprire)

(Ps. 89:19-37)

Este absolut incredibil ca Dumnezeu să spună: AM GĂSIT pe robul meu David. Este ca și cum Dumnezeu ar fi într-o căutare disperată de vase prin care să poată binecuvânta pământul, într-o căutare continuă de oameni care să poată juca

rolurile glorioase ale planul Său. Și el nu caută vase perfecte căci acestea nu există. El privește la inima omului, la credința acestuia. Credința e tot ce avem. Nu putem evita greșelile, resturile, dar putem să ne încredem în Domnul. În fiecare zi și în fiecare situație să veghem la inima noastră... să observăm cum ea va tinde să se lipească de anumite lucruri, planuri, proiecte, să se încreadă în serviciu, în contexte, în oameni etc., și în toate aceste contexte, în ascunsul inimii, să alegem să trăim prin credință și nu prin vedere, să ne găsim desfătarea doar în Domnul și să facem din El singurul nostru scut și singura noastră răsplătire cea foarte mare!

Toate personajele pe care le-am enumerat au trecut prin grele încercări, prin lungi și întunecate labirinturi... au făcut greșeli, au avut ezitări, DAR nu au părăsit labirinturile, nu au abandonat trăirea prin credință... ci au perseverat în nebunia curcii, au ales în ciuda pierderilor să se încreadă în Domnul și să meargă pe mâna Lui până la capăt... Și iată ce roluri au căpătat în planul divin. Dar gloria rolului lor s-a văzut mai târziu... De fapt adevărata glorie a rolului lor a început să se vadă după sute de ani de la moartea lor, la venirea lui Hristos. Aceasta e taina rolului plin de glorie. El poate fi jucat doar prin credință, și de aceea gloria rolului trebuie ascunsă, căci dacă ar fi vizibilă, unde ar mai fi gloria? Cel mai glorios rol l-a jucat desigur Isus...dar cât de bine este ascunsă gloria Sa! La noi va fi la fel... nu vom vedea îngerii amuțiți de alegerile credinței noastre, nici încântarea întregului cer, nici revărsarea spre tot pământul a izvoarelor de viață și de binecuvântare deschise de perseverența credinței noastre, nici modul în care Dumnezeu este atât de glorificat prin noi pentru eternitate, nici rolul nostru în Noul Ierusalim, nici rolul nostru în grăbirea venirii Domnului, nici multe altele... Căci va trebui să trăim prin CREDINȚĂ... Domnul va mai deschide pe ici pe colo cerul ca să încurajeze credința noastră... dar ca ea să poată străluci, e nevoie ca cerul să fie înnorat...

Doamne, ascunde de mintea mea gloria rolului meu în planul Tău! Doamne, nu-mi explica toate situațiile prin care trec, nu-mi arăta folosul lor, nu-mi arăta prea mult cum sunt o pricină de binecuvântare pentru alții. Nu-mi deschide cerul și nu-mi arăta nici încântarea îngerilor și nici semnificația eternă a rolului meu în planul Tău. Lasă norii să vină, să se adune din nou pe cerul meu, pentru ca să strălucească spre gloria Ta credința. Se cade ca în fiecare zi să-mi pară o nespusă nebunie că merg pe mâna Ta. Se cuvine să iau decizia de accepta crucea în fiecare zi. Și totuși... când norii vin din nou, e așa de greu și adesea îmi pare cu neputință

să mai fac doar un pas înainte. E ușor să vorbesc, e mai greu să trăiesc... De aceea, când vezi că credința-mi slăbește și obosește, îndură-Te și deschide-mi din nou o crăpătură de cer ca văd gloria Ta în rolul pe care mi-l dai... îndură-Te de mine și mângâie-mă în fiecare zi lăsând ca adierea cerului să-mi înviioreze credința... ai milă de mine și încurajează-mă nespun prin lucrurile frumoase pe care Tu le crești în cei pe care-i slujesc... Dar de ce îți spun eu toate acestea? Căci Tu știi cât să lași norii pe cerul meu, și cât de mult sau puțin să-l lași senin sau să deschizi fereastra către gloria viitoare... dar toate acestea le spun de fapt pentru mine, pentru inima mea bolnavă, pentru a accepta și azi norii întunecați ce sunt aduși ca să pot glorifica din nou Numele Tău prin taina de a crede împotriva oricărei nădejdi, prin taina de a merge pe mâna Ta mereu!

Pilat caută o soluție pentru a ieși basma curată din această situație delicată. Cum să își păstreze conștiința curată și să nu-L pedepsească pe Isus pe nedrept, și cum să evite un conflict cu mai marii lui Israel? Observăm că nu este așa ușor să ajuți pe Hristos care este întemnițat. Ne aducem aminte de Matei 25. A fi de partea Hristosului care flămânzește în temniță nu este atât de ușor. Pilat simte acest lucru pe pielea lui, și astfel apelează la obiceiul dregătorului de a elibera de Paște un întemnițat susținut de norod. Și iată cum în scena răstignirii poporul capătă și el un rol decisiv. Nici Pilat nu poate rămâne neutru, dar nici poporul! Mai marii lui Israel au căutat să țină departe poporul de procesul lui Isus. Astfel, L-au condamnat noaptea, în grabă, pe ascuns, și apoi L-au dus dis-de-diminează la Pilat. Mai marii lui Israel știau că norodul era de partea lui Isus. Însă Pilat face exact ce nu au vrut ei: cheamă poporul în procesul judecării lui Isus. Iată că nici poporul nu poate rămâne departe sau neutru în scena răstignirii. El este chemat să aleagă între Isus și Baraba. Și Pilat alege pe Baraba, un tâlhar notoriu, tocmai pentru a face poporului alegerea ușoară, tocmai pentru ca poporul să aleagă pe Isus. Și astfel, să nu fie nevoit să comită o nedreptate și să evite elegant un potențial conflict cu mai marii lui Israel. Și cu toții ne-am așteptat ca poporul să aleagă pe Isus și nu pe Baraba. Dar ce consemnează evanghelistul:

- Preoții cei mai de seamă și bătrânii au înduplecat ***noroadele*** să ceară pe Baraba, iar pe Isus să îl omoare.
- Să fie răstignit! – i-au răspuns ***cu toții***.

- Ei au început *să strige și mai tare*: să fie răstgnit!
- Și *tot norodul* a răspuns: Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri.

Este absolut surprinzător! Noroadele care L-au primit pe Isus cu câteva zile în urmă în Osanale, poporul care era de partea lui Isus și de care mai marii lui Israel se temea, poporul care a oprit pe mai marii lui Israel să prindă pe Isus, norodul care sorbea cuvintele Lui, norodul care a beneficiat de atâtea vindecări din partea lui Isus, iată că acest NOROD este acum așa de înverșunat împotriva lui Isus. Și nu e vorba de o parte din norod, ci de tot norodul, un norod care nu se limita la locuitorii Ierusalimului ci includea locuitori din toată Iudeea și Galileea, căci era Paștele și veniseră cu toții la Ierusalim. Și la câte vindecări făcuse Isus, cred că nu era persoană din norod care să fi văzut vreo minune, să nu fi fost el vindecat, sau să fi avut o rudă sau un prieten care să fi beneficiat de vindecare din partea lui Isus. Cum se explică schimbarea poporului față de Isus? Cum de au reușit mai marii lui Israel să-i înduplece atât de repede? Ce le-au spus de i-au întors așa de repede împotriva lui Isus?

Noroadele au avut și ele așteptări de la Isus. Și ele sperau că El este acela care va izbăvi pe Israel. Dar iată că Isus fusese prins de mai marii lui Israel și nu făcea nimic. Iată-L acolo în neputință și slăbiciune, batjocorit și bătut. Cine va vrea un astfel de Împărat? Ei aveau nevoie de un erou, de un împărat puternic cu care să se poată mândri, și care să-i izbăvească de vrăjmașii romani. Dar dacă Isus nu putea face nimic față de mai marii lui Israel, cum avea el să poată face ceva împotriva Romei? Iată că mai marii lui Israel erau mai puternici decât Isus. Ei L-au prins și ei erau cei ce dețineau puterea. Și, ca norod, ai nevoie de un conducător puternic. Mai marii lui Israel erau acei conducători care îi puteau proteja mai bine de romani, dar care le puteau face și rău. E înțelept să te pui bine cu cel mai puternic. Și poate mai marii lui Israel le-au făcut promisiuni (scutiri de taxe...) sau amenințări (că vor fi dați afară din sinagogă...), nu știm exact. Dar e clar că norodul s-a gândit la interesul lui imediat. În noua situație aveau mai mare nevoie de bunăvoința mai marilor lui Israel decât de un Isus cuprins de slăbiciune. Toate acestea arată cu claritate așteptările lor idolatre față de Isus. Nu L-au urmat din iubire, din sete de adevăr și de Dumnezeu. L-au urmat din interes. După minunea

cu pâinile, L-au căutat pentru că le dăduse pâine. Deci nici măcar din pricina minunilor... ci pentru că le dăduse pâine și se săturaseră: iată orizontul îngust al poporului: grija pentru pâine. Dacă Isus le rezolva acest lucru, ei erau mulțumiți. Nevoia de iertare, de Dumnezeu, de înnoire a tuturor lucrurilor era departe de inimile lor. Nevoia de pâine, de siguranță, de un mai bine pământesc, iată la ce se reduceau aspirațiile lor. Și au avut mari speranțe de la Isus. Dar iată că El nici măcar pe Sine nu era capabil să se izbăvească. Cum să aștepti izbăvirea de la Cineva care nici pe El Însuși nu se poate izbăvi? Ei se simțeau profund dezamăgiți de Isus. se simțeau chiar înșelați, trădați de Isus. În rătăcirea lor nu au făcut diferența dintre așteptările lor idolatre de la Isus și ceea ce Isus le spunea de fapt. De aceea se simțeau trădați, mințiți de Isus. Îi dusesese cu zăhărelul. Le promisese marea izbăvire... și acum nu le dădea nimic. Nu le ieșea nimic, Nu aveau nici un folos. Dezamăgirea a dat naștere la ură, și cu ură au strigat: *Răstignește-L!* Iată ce reprezintă mulțimea! Iată cât de înșelătoare este susținerea și slava mulțimii! Pe cât este de seducătoare slava mulțimii, pe atât este și de înșelătoare. Și cel care te idolatrizează va sfârși prin a te răstigni. Nu te bucura când mulțimea te înalță. căci nu te înalță pentru că se gândește la tine, ci pentru că se gândește la ea! Nu te bucura de laudele ei, căci nu sunt oneste. În fața mulțimilor de oi risipite a lui Israel, Mântuitorul a văzut nevoia de MULȚI lucrători. Mulțimea poate fi stropită puțin de un predicator ambulant dar ea nu poate fi iubită, slujită în mod profund ca mulțime. E nevoie de lucrători, care asemenea ca Isus, să slujească grupuri mici de oameni din mulțime. Mulțimea trebuie spartă pentru a putea fi slujită. Persoanele din mulțime trebuie desprinse de ea și orientate către interacțiuni profunde cu un număr mic de prieteni.

Pilat e surprins de decizia norodului, și tot insistă, doar, doar va putea să-L scape pe Isus de la moarte. Dar mulțimea e furioasă și hotărâtă! Ea poate cauza probleme, ea poate stârni revolte. Nu e ușor să ai o mulțime turbată înaintea ta. Înseamnă o mie și una de probleme. A fi de partea lui Isus cel întemnițat înseamnă deci a-ți complica viața, a aduce în viața ta o mie și una de probleme pe care le-ai putea evita foarte simplu. Și Pilat alege să evite problemele. El încearcă să se elibereze de responsabilitate și să lase responsabilitatea doar în mâna norodului. Dar este o încercare ieftină de a-și păcăli propria conștiință. El era pe scaunul de judecată. El era responsabil de nedreptatea comisă. Nu se putea sustrage

responsabilității. El putea să nu implice deloc norodul. Putea pur și simplu să-L declare de la început nevinovat pe Isus. Pilat rămâne pe deplin responsabil de răstignirea lui Isus. Când ai putere, ai și responsabilități. Dacă poți să faci un bine și nu-l faci, păcătuiești. Dacă închizi ochii, în contextul în care este responsabilitatea ta să intervii în favoarea celui nevinovat și n-o faci, greșești. Atenție la pacea cu oamenii, la frica de oameni și la iubirea acelei vieți liniștite, fără necazuri, fără probleme, fără conflicte, fără războaie. Pilat a ales pacea cu oamenii, liniștea, lipsa conflictelor și a problemelor. Dar Isus ne spune de la început că a trece de partea Lui înseamnă complicarea vieții noastre, înseamnă probleme, conflicte, confruntarea cu ostilitatea lumii înfuriate. Dar El ne promite că nu ne lasă singuri în labritul acestor probleme, ne promite că aceste probleme vor deveni unelte ale harului Său spre mântuirea noastră și a celorlalți, ne promite că problemele vor fi însoțite și de o mulțime de mângâieri. Nu te teme, turmă mică, căci Tatăl îți dă cu plăcere Împărăția!

Singurul om puternic din această scenă este Isus. Mai marii se tem de noroade, se tem și de Pilat. Ei se tem să nu piardă slava mulțimii, sunt invidioși pe Isus, nu pot recunoaște că El este deasupra lor. Au nevoie de aprobare de la celălalt pentru a-și confirma propria identitate. Sunt oameni slabi, duali, lipsiți de caracter și valori, care se îndoiesc precum trestia înaintea vântului. Cei din mulțimi sunt apăsați de grija pentru a doua zi. Orizontul lor este mic, și le tremură picioarele înaintea lipsurilor. În slăbiciunea lor trec mereu de partea celui perceput a fi mai puternic. Astfel, leapădă pe cel care i-a ajutat ieri, dacă azi se întâlnesc cu cineva mai puternic. Mulțimile ușor de manipulat, azi strigă: *La stânga!*, mâine: *la dreapta!* Lui Pilat îi e teamă de supușii lui, de probleme, de mulțime, de conflicte. Îi este teamă de reacția Romei. Mai marii lui Israel, mulțimea, Pilat, toți sacrifică în mod deliberat valori, principii din teamă și din interes. Ei sunt cei slabi. Isus este cel puternic. El acceptă în mod deliberat crucea. El rămâne fidel valorilor și principiilor Sale în pofida necazurilor, suferinței, conflictelor cu oamenii. El nu tremură nici înaintea lui Pilat, nici înaintea mai marilor lui Israel, nici înaintea mulțimii. El alege să nu-și folosească puterea de a Se izbăvi, de dragul mântuirii altora. Iată adevărata putere, adevărata verticalitate, adevăratul curaj! El rămâne împărat și peste scena răstignirii.

Când Hristos este întemnițat și flămânzește lângă tine și poți face ceva pentru El, și nu faci pentru a evita conflicte, probleme etc., atunci nu poți rămâne nevinovat. Pilat caută nevinovăția: *Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului, acestuia! Treaba voastră!* Dar lucrurile nu stau așa: Pilat rămâne vinovat de sângele lui Isus căci era treaba lui să judece după dreptate! Mai marii preoți îi răspund lui Iuda vânzătorul: *treaba ta!* Acum Pilat răspunde mulțimii care și ea îl trăda pe Isus: *treaba voastră!* Întâlnirea cu Isus creează probleme, conflicte. Dar liderii încearcă să se eschiveze în fața acestora. Vinovăția lui Iuda era în mod clar legată de treaba marilor preoți, iar decizia nedreaptă a mulțimii ținea de treaba lui Pilat.

Nu este ușor să Îl slujești pe Hrisos cel flămând, gol, întemnițat care trăiește în Biserica Sa. În acest proces vor apărea mii de probleme. Dar nu putem spune că nu este treaba noastră! Este treaba noastră să-L hrănim pe Hristos care flămânzește! Este treaba noastră să luăm apărarea fraților noștri în fața lumii ostile, dezlănțuite împotriva lor, este treaba noastră să nu închidem ochii în fața bolilor fraților noștri, este treaba noastră să nu închidem ochii în fața propriilor boli. De modul în care suntem credincioși acestei slujbe depinde veșnicia noastră (vezi Matei 25).

27:26-44 – Batjocurile adresate lui Isus din pricina identității Sale

Chiar după ce îl slobozește pe Baraba la cererea norodului, Pilat tot urmărește să Îl scape pe Isus. Și de aceea pune să fie bătut cu nuiiele. Luca explică mai clar că Pilat spera ca bătăia cu nuiiele să împlinească setea de sânge a evreilor și apoi să Îi poată da drumul. Dar evreii sunt foarte porniți împotriva lui Isus. Ei vor moartea lui Isus. Matei insistă pe batjocurile care Îi sunt adresate lui Isus. Ostașii Îl batjocoresc, apoi trecătorii, apoi mai marii lui Israel, și apoi chiar tâlharii pironiți pe cruce lângă El. Erau mulți condamnați la moarte prin crucificare? Oare toți aveau parte de aceeași avalanșă de batjocuri? Nu neapărat. Și totuși de ce atâtea batjocuri împotriva lui Isus? Ce i-a apucat pe ostașii romani de exemplu? Observăm că toate batjocurile țintesc identitatea lui Isus. Ele se nasc din contrastul dintre ce a afirmat El despre Sine și ce I se întâmpla. Toți, inclusiv ostașii romani și tâlharii văd această disonanță între ce afirma Isus despre Sine și ce I se întâmpla. Și atunci izbucnesc în râs și în batjocuri. Nimeni nu se poate abține să nu-L

bajocorească. În același timp, să nu uităm că în spatele bajocurilor oamenilor era cel rău care vroia să lovească în credința lui Isus. Cel rău urmărea fie ca Isus Să se îndoiască de iubirea Tatălui, să se răzvrătească și astfel să păcătuiască, fie să renunțe la drumul crucii și să ceară de la Tatăl izbăvirea.

Într-adevăr, IDENTITATEA lui Isus este un concept cheie al acestor capitole. Atât în fața mai marilor lui Israel, cât și în fața lui Pilat Isus răspunde doar la întrebările care vizează identitatea Sa. Condamnarea efectuată atât de mai marii lui Israel cât și cea efectuată de Pilat au la bază afirmațiile lui Isus despre Sine. Evreii îl acuză de hulă căci S-a numit pe Sine Hristosul, Fiul lui Dumnezeu. Iar în fața lui Pilat acuzațiile au în vedere faptul că Isus S-a numit pe Sine Hristosul, Împăratul lui Israel. Pilat întreabă de două ori: *dar ce fac cu Isus care se numește Hristos?* iar întrebarea la care îi răspunde Isus este: *Ești tu Împăratul Iudeilor?*

Iată tema identității lui Isus batjocorită în următoarele pasaje:

a) Batjocurile ostașilor romani:

- Plecăciune, **Împăratul Iudeilor!**

b) **Vina** scrisă pe tăblița de pe cruce:

- Acesta este Isus, **Împăratul Iudeilor!**

c) Batjocurile trecătorilor:

- Tu **care strici Templul, și-l zidești la loc în trei zile**, mântuiește-te pe Tine însuși!
- Dacă ești Tu **Fiul lui Dumnezeu**, pogoară-Te de pe cruce!

d) Batjocurile mai marilor lui Israel:

- **Pe alții i-a mântuit** dar pe Sine nu se poate mântui!
- Dacă este El **împăratul lui Israel**, să Se pogoare acum de pe cruce și vom crede în El!

- ***S-a încrezut în Dumnezeu:*** să-L scape acum Dumnezeu, ***dacă Îl iubește.*** Căci a zis Eu sunt ***Fiul lui Dumnezeu!***

e) Batjocurile tâlharilor

- Îi aruncau ***aceleași cuvinte*** de batjocură – deci care loveau tot în identitatea lui Isus!

Isus a fost supus artileriei nemiloase a celui rău. Prin gura tuturor celor de lângă El vorbea cel rău care vroia să-L facă pe Isus să se abată de la calea ascultării de Dumnezeu și de la drumul crucii. Isus era chemat cu insistență de cel rău să Se mântuiască pe Sine (și putea s-o facă!), să Se pogoare de pe cruce (și putea s-o facă!), să Se îndoiască cu privire la propria Sa indentitate (și putea fi ispitit!), să se îndoiască de planul desăvârșit al Tatălui pentru El și să se răzvrătească (și putea fi ispitit!). Nu a fost deloc ușor. Același mesaj era rostit la unison de TOȚI cei din jur: ostașii, oamenii din popor, marii preoți, cărturarii, bătrânii lui Israel, și chiar și tâlharii de pe cruce. Da, chiar și tâlharii de pe cruce! Când tu însuși ești pe cruce în chinuri, în fața morții, ce chef mai ai să batjocorești un necunoscut pironit pe cruce lângă tine? Dar se creează în văzduh, la nivelul spiritului, o ostilitate cruntă, maximă împotriva lui Isus. Această ostilitate izvora din ura adâncă a oamenilor față de Creator și era susținută și de lumile întunericului, adunate toate acolo pentru a purta bătălia decisivă împotriva lui Isus. Cred că în acele secunde toți demonii erau prezenți la cruce. Cred că au părăsit pentru o clipă colțurile pământului lăsându-i pe oameni în pace, și s-au adunat de pe tot pământul la cruce. Căci atunci și acolo se dădea bătălia finală. De decizia lui Isus de a merge până la capăt atârna zdrobirea capului șarpelui. Și acolo s-au unit toate stihiile întunericului pentru a orchestra ultimul asalt împotriva celui de al doilea Adam. Da, a fost mai mult decât un șir de batjocuri rostite de niște oamnei inconștienți. A fost o luptă spirituală, a fost o revărsare a batjocurilor demonice, a fost un fluviu demonic de batjocură care curgea prin gurile oamenilor. Ura pe care a simțit-o Isus în acele clipe, împotrivirea din partea celorlalți, ocară, batjocura au fost unice. Nimeni nu a mai simțit și nici nu va mai simți vreodată o așa mare împotrivire a păcătoșilor față de sine. Au mai fost martiri ocărâți și batjocoriți. Dar nici unul din aceștia nu gustat nici măcar puțin din ce a trăit pe Isus când era batjocrit pe cruce. Căci nimeni din aceștia nu se putea izbăvi de martiraj, și nimeni dintre aceștia nu

era încojurat de forța tuturor demonilor adunați pentru o bătălie decisivă. Și toate aceste bajocuri susținute cu o forță incredibilă de lumile demonice din văzduh, aveau de partea lor evidențe vizibile, adevărate, covârșitoare. Isus era Fiul lui Dumnezeu, Se încrezuse în Tatăl, Îl iubise pe Tatăl în fiecare clipă în mod desăvârșit cum nimeni altcineva nu o făcuse, luase cu mari sacrificii toate testele ascultării de Tatăl, și acum ce primea în schimb? Acum era părăsit, abandonat, dat în mâna vrăjmașilor, schingiuit, pironit pe o cruce, în fața morții și mai ales în fața paharului fărâdelegilor întregii lumi. Toată logica și rațiunea pământească și chiar cerească, sublinia imensa contradicție între identitatea Sa, sau așa-zisa sa identitate, și ceea ce Tatăl îngăduia să I se întâmple! Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, dacă ești iubit de Tatăl, cum e posibil să treci prin așa ceva? Cum e posibil ca Tatăl să-ți conceapă un asemenea destin? Dacă ești Hristosul înseamnă că beneficiezi de cele mai frumoase promisiuni din partea lui Dumnezeu. Într-adevăr nu există promisiuni mai frumoase rostite vreodată de Dumnezeu cuiva, înger sau om, decât cele rostite lui Mesia. Vechiul Testament abundă de promisiunile plină de slavă rostite de Dumnezeu lui Mesia. Puțini oameni din istorie au primit promisiuni specifice din însăși gura lui Dumnezeu. Avraam, David sunt unii din acești foarte puțini oameni. Dar dintre acești foarte puțini oameni, Mesia era cel în dreptul căruia fuseseră rostite cele mai slăvite promisiuni. Ele includeau și eclipsau cu mult toate promisiunile rostite de Dumnezeu lui Avraam, lui David, lui Israel. Deci să fii acest unic om care ești depozitarul tuturor promisiunilor divine și să ai parte de așa ceva! Pentru orice minte normală, acest lucru pare o minciună, o nebunie, o mare făcătură, dacă vreți, cea mai mare înșelătorie! Și toate acestea în contextul în care Isus fusese credincios în mod desăvârșit Tatălui cu prețul multor suferințe. Și iată ce primea în schimb, acum la finalul alergării sale perfecte! Tatăl Îl părăsea și iadul etern îl aștepta nemilos să-L înghită! Nu Se împlinea nici una din promisiunile slăvite adresate lui Mesia! Nu era nici izbăvit de vrăjmași, nici înălțat în slavă, nu primea stăpânire peste tot pământul, nu era uns ca Mare preot la dreapta Tatălui, nu înnoia toate lucrurile, nu erau zdrobiți toți vrăjmașii sub picioarele Lui... În schimb, doar durere, ocară și chin...

Această contradicție era evidentă pentru toți: chiar cei mai apropiați ai lui Isus, care-l iubeau, nu știau ce să spună în fața acestei contradicții. Ei nu-l bajocoreau pe Isus dar rațiunea lor dădea dreptate mesajului batjocoritorilor, și

astfel s-au îndoit de Isus, au renunțat (măcar în parte...) să mai creadă în identitatea Sa. Nimeni nu era de fapt de partea lui Isus. Argumentul majorității este zdrobitor. Și când în această majoritate sunt și autoritățile religioase, și oamenii simpli, și prietenii și dușmanii, și cei mai apropiați susținători ai sufletului tău, este CUMPLIT! Când TOȚI îți spun că greșești, că drumul crucii este o NEBUNIE, când nu ai nici un aliat uman sau vizibil care să se susțină, este cumplit de greu să accepți de bunăvoie un sacrificiu atât de mare. Presiunea pe care a simțit-o Isus în acele clipe de a renunța la drumul crucii este cu mult mai mare decât ne-am putea-o imagina toți credincioșii la un loc. Dar împotrivirea nu venea doar din afară, ci și din interior. Trupul să fizic NU dorea să sufere. Firea sa asemănătoare cu a păcatului nu voia să asculte de Tatăl, dar nici sufletul Său curat și pur nu voia să sorabă paharul hidos al fărădelegii omenirii, și nici iubirea Sa față de Tatăl nu vroia să se despartă de Cel cu care era Una... În afară toți oamenii, și toate lumile demonice, și toată rațiunea pământească sau cerească, erau împotriva Lui. Înăuntru trupul, voința umană, dar chiar și cea divină, erau împotriva drumului crucii... Și acum chiar Tatăl Îl părăsea... Fără nici un aliat, fără nici un sprijin, fără nici un mângâietor... Singur, singur, singur... iată cum era Isus pe cruce. Nici un aliat în afara Lui, nici un aliat înăuntru Lui... nici un aliat pe pământ, și nici un aliat în cer... Și totuși cum de a mers mai departe? Erau totuși câțiva aliați de nădejde. Primul aliat era SCRIPTURA, ce este scris. Nu tot din ce era vizibil era împotriva Lui. Când pășea pe drumul crucii, batjocurile și împotrivirea creșterea, e adevărat, dar pe măsură ce pășea pe drumul crucii, profețiile mesianice se împlineau pe rând una după alta cu o precizie tulburătoare. Sunt **sute de profeții** care se împlinesc în aceste ceasuri. Pe unele Matei le menționează explicit, dar altele se subînțeleg. Iată doar câteva dintre ele:

- Isus era trădat de Iuda dar se împlinea Ps. 41:9: *Chiar și acela cu care trăiam în pace, în care îmi puneam încrederea, și care mânca din pâinea mea, ridică și el călcâiul împotriva mea...*
- Isus era acuzat pe nedrept dar se împlinea Ps. 35:11: *Niște martori mincinoși se ridică și mă întrebă de ce nu știu...*

- Isus, Fiul lui Dumnezeu era bătut cu nuiele... groaznic și de neînțeles... DAR se împlinea Isaia 50:6a: *Mi-am dat spatele înaintea celor că mă loveau.*
- Isus, Mesia era bătut cu pumnii și cu palma în față, dar se împlinea Isaia 50:6b *...mi-am dat **obraji** înaintea celor ce Îmi smulgeau barba...*
- Isus, Marele Împărat era scuipat de niște soldați nerușinați...dar se împlinea Isaia 50:6c: *Nu Mi-am ascuns fața de ocări și de **scuipări**...*
- Isus, Cel ce Se încrezuse deplin în Tatăl era batjocorit... dar se împlinea Scriptura – Isaia 53:3: *disprețuit și părăsit de oameni...*
- Isus, Omul credincios este dus în afara cetății să fie răstignit... dar se împlinea Scriptura care spunea ca Jertfa de ispășire de Yom Kippur să fie arsă *afară din tabăra...* (Lev. 16:27)
- Isus, Beneficiarul celor mai frumoase promisiuni rostite vreodată, era dezbrăcat de haine și acestea erau trase la sorți de vrăjmași, dar se împlinea Ps. 22:18: *Și-au împărțit hainele Mele între ei și **pentru cămașa Mea au tras la sorți**...*
- Lui Isus, Celui care era Apa vieții, Îi era sete și i se dădea vin amestecat cu fiere... dar Se împlinea Scriptura din Ps. 69:21: *Ei îmi pun fiere în mâncare și când mi-e sete, îmi dau să beau oțet...*
- Isus este bajocrit în mod cumplit de toți și nimeni nu este de partea Lui, dar se împlinea Scriptura: *Tu știi ce ocară, și ce rușine mi se face; toți potrivnicii Mei sunt înaintea Ta. **Ocara Îmi rupe inima, și sunt bolnav; aștept să-i fie cuiva milă de mine, dar degeaba; aștept mângâietori dar nu găsesc **nici unul**...** (Ps. 69:19-20).*
- El este pironit pe cruce, dar Se împlinește Scriptura care spune: *mi-au străpuns **mâinile și picioarele** (Ps. 22:16)*

- Toți cei ce se întâlnesc cu El Îl batjocoresc insistând pe contrastul izbitor dintre identitatea asumată de El și suferința de care avea parte... dar Se împlinea Scriptura care zice: **TOTI** cei ce mă văd Își bat joc de mine, Își deschid gura, dau din cap și zic: ***S-a încrezut în Domnul! Să-L mântuiască Domnul, să-L izbăvească, fiindcă Îl iubește!*** (Ps. 22:7-8) – iată că până și cuvintele din gura batjocoritorilor fuseseră anunțate cu atâta excatitate mai dinainte de Scripturi!!!
- Tâlharii de lângă El îl batjocoresc și ei... dar se împlinește Scriptura care zice: *a fost pus în numărul celor fărădelge* (Isaia 53:12).
- Dumnezeu Însuși Îl părăsește și este de neînțeles... dar se împlinește Scriptura care spune: ***Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, de ce m-ai părăsit?*** (Ps. 22:1)

Iată că CE ESTE SCRIS, este de partea lui Isus, este marele său aliat, și acest scris activează taina CREDINȚEI. Credința este al doilea aliat al lui Isus, și CREDINȚA activează cel de al treilea aliat al lui Isus: Tatăl care nu-l va da de rușine și va ÎMPLINI TOATE promisiunile pline de slavă pe care I le făcuse. Aici e secretul biruinței lui Isus. El a fost atent la TOATE promisiunile făcute de Dumnezeu lui Mesia. Și multe din acestea vizau SUFERINȚA SA. Și iată că acum se împlineau, trebuia să se împlinească. Și dacă profețiile ce aveau în vedere suferința lui Mesia se împlineau TOATE și cu atâta precizie, cu atât mai mult promisiunile ce anunțau proslăvirea lui Mesia aveau să se împlinească TOATE și în cele mai mici detalii! Iar profețiile despre suferință nu erau doar într-o relație cronologică, de alternață cu cele despre slavă. Cu alte cuvinte nu doar Mesia trebuia mai întâi să sufere și apoi să fie proslăvit. Cele două tipuri de profeții cunoșteau o strânsă relație de cauzalitate, de determinare: Mesia avea să fie dus la slavă PRIN suferință, PRIN CRUCE! Și din slava Sa făcea parte și Mireasa. Această slavă nu putea fi atinsă decât prin sorbirea paharului! Nu se putea altfel! Nebunia crucii avea un sens, și încă unul atât de slăvit!

Nu putem să nu facem o legătură între ispitirile lui Isus din pustie și ispitirile lui Isus de pe cruce. În pustie atacul cel mai greu a fost lăsat de cel rău la final, când Isus era istovit. Și atacul a presupus trei ispite cumplite care au lovit în identitatea divino-umană a lui Isus:

- a) *Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, poruncește pietrelor să se facă pâini...*
- b) *Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-te de pe Templu...*
- c) *(Dacă ești om), atunci închină-Te mie și îți voi da toată slava lumii...*

Pe cruce atacurile lovesc din nou în indentitatea lui Isus:

- a) **Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, pogoară-Te de pe cruce!**
- b) **Dacă este El împăratul lui Israel să Se pogoare de pe cruce și vom crede în El!**
- c) S-a încrezut în Dumnezeu: Să-L scape acum **dacă-L iubește...**

Se vede în mod clar o asemănare între cele trei ispite din pustie și aceste trei ispitiri de pe cruce. Prima ispită (din pustie dar și de pe cruce) cheamă la autoizbăvire. A doua ispită (din pustie dar și de pe cruce) cheamă la dovedirea mesianității înaintea lui Israel (și vom crede în El!). A treia ispită din pustie pare să nu semene atât de bine cu ispitirile de pe cruce...o asemănare ar fi că ea se adresează mai întâi umanității lui Isus: *Toată slava lumii ți-o voi da ție, un simplu om... Ca om credincios S-a încrezut în Domnul, să-L izbăvească acum dacă-L iubește...* A treia ispită din pustie atacă în mod direct fidelitatea lui Isus față de Dumnezeu (nu fi fidel!), iar a treia ispită de pe cruce pune la îndoială fidelitatea lui Isus față de Dumnezeu (chiar ai fost fidel?). În ambele situații (cruce/pustie) Isus este singur, sub presiune, fără aliați. SINGURUL aliat de nădejde este SCRIPITURA, este încrederea lui Isus în CE ESTE SCRIS. Desigur sunt și diferențe. În pustie, cel rău comunica direct cu Isus, dar acum Îl ispitea prin intermediul oamenilor vizibili. În pustie, Isus era protejat de vrăjmașii Lui. Pe cruce El era dat în mâna vrăjmașilor. În mod cert, ispitirea de pe cruce e mai cruntă

ca cea din pustie. Am comentat și în Matei 4: cel mai greu atac este cel împotriva identității: *Dacă ești...* Isus trebuia să creadă în INDENTITATEA pe care I-a revelat-o Tatăl prin Scripturi și prin experiențele directe cu Acesta (la botez și la muntele schimbării la față) și să nu Se îndoiască nici de Sine, nici de Tatăl, și să accepte drumul crucii până la capăt!

Și pentru noi atacul asupra identității noastre va fi cel mai puternic. Pe drumul crucii, cel rău va accentua contrastul izbitor dintre promisiunile divine referitoare la identitatea noastră și marile dureri de care avem parte. Și va transforma această (aparentă) contradicție în marele său argument prin care va vrea să lovească fie în caracterul divin (*nu te iubește. nu Își ține promisiunile*), fie în loialitatea noastră sinceră și autentică față de El (*Dumnezeu e bun, dar te-a părăsit pentru că de fapt tu nu ești credincios Lui, și acum te pedepsește!*).

Perioada de ispitire în pustie a fost o pregătire pentru perioada de ispitire de pe cruce. Isus a fost izbăvit din pustie. Avea să fie izbăvit și din moarte. Ce este SCRIS se dovedise adevărat în pustie și-i adusese biruința/ Ce este SCRIS se va dovedi adevărat și acum. Izbăvirea din pustie a fost necesară, pentru ca Isus să poată nădăjdui în izbăvirea din moarte. După pustie, a urmat mângâierea, umplerea cu Duhul, intrarea cu putere în lucrare. După cruce avea să urmeze slava, mângâierea, intrarea în slujba de Mare Preot. Minciunile adresate identității se dovedeseră mincinoase în pustie. Aveau să fie dovedite mincinoase și acum. Pe cruce era mai greu. Dar dacă în pustie Isus apela la un *este SCRIS* generic, acum Isus era încurajat de un *este SCRIS* viu care se împlinea din belșug pe drumul crucii. Sutele de profeții care se împlineau acum pe drumul crucii cu atâta precizie erau luminițele din marele întuneric care-I încurajau credința și-L ajutau să meargă mai departe.